

David Bolton
A hagyomány, a Szentírás és a Gyülekezet

5. rész

Hagyomány és helyreállítás

Az előző részek

1. rész

<http://www.istenkereso.hu/index.php/irasok/item/483-david-bolton-hagyomany-szentiras-es-a-gyulekezet.html>

2. rész

<http://www.istenkereso.hu/index.php/irasok/item/490-david-bolton-a-hagyomany-a-szentiras-es-a-gyulekezet.html>

3. rész

<http://www.istenkereso.hu/index.php/irasok/item/496-david-bolton-a-hagyomany-a-szentiras-es-a-gyulekezet.html>

4. rész

<http://www.istenkereso.hu/index.php/irasok/item/497-david-bolton-a-hagyomany-a-szentiras-es-a-gyulekezet.html>

Magyarázat az olvasók számára: ez a rész mind hosszát mind tartalmát tekintve egy tartalmas befejezése ennek a sorozatnak, amire úgy tekintek, hogy ez az egyik legfontosabb rész, amit a mai napig közzétettem a Blogon. A hosszúsága miatt közzé tehettem volna ezt a befejező részt két vagy három rövidebb írásként, de úgy döntöttem, hogy egy hosszabb formában teszem ezt. Előre felhívom a figyelmet, hogy ez semmiképpen sem egy könnyű, átlagos olvasmány. Ha Isten Házának végidőbeli helyreállítását keresed, és arra törekszel, akkor kérlek, hogy szánj rá valamennyi időt erre az írásra és imádkozz annak tartalmáért. Talán Isten ad betekintést és megértést az Ő bölcsessége és akarata szerint!

~ ~ ~ ~ ~

Az utolsó napokban két fő mozgás figyelhető meg az Egyházban: a hitehagyás és a helyreállítás. A hagyomány nem csupán a hitehagyás folyamatában játszik fontos szerepet, mint ahogyan azt az előző részben is láttuk, hanem legnagyobb erő lesz a helyreállítás folyamatában is.

A helyreállítás gyökere

A helyreállítás az újbóli felépítése valaminek, ami korábban létezett, de elveszett. Ahogyan legutóbb megvizsgáltuk, az, ami volt és elveszett az egyszerűen KRISZTUS. Őt szorították ki a helyéről az Egyházban és helyettesítették sekélyesebb dolgokkal. Különösen azt láttuk, hogy Jézus, mint egyedüli *középpont*, legfőbb *azonosító*, egyedüli *alap* és az Eklézsia elvitathatatlan *feje* helyettesítésre és elmozdításra került az Őt megillető központi, legfőbb és mindenre elegendő helyéről. Következésképpen a gyülekezet helyi kifejeződése is elmozdult arról a helyről, amit az *egység*, a *teljesség*, a *tisztaság*, *kiegyensúlyozottság* jellemez és helyette a *megosztottság*, a *megcsorbítás*, a *tisztátalanság* és a *kiegyensúlyozatlanság* jelent meg. A hitehagyás munkája ezekre az alapvető elmozdulásokra és változásokra vezethető vissza, ami nagyon korán elkezdődött és folyamatosan előre haladt az elmúlt két évezred alatt.

Ez a négy szempont: *középpont*, *azonosító*, *alap* és *fej* különösen fontosak, mert azok mindegyike lényeges alkotó elemét képezi bármilyen létesített és működő közösségnek. Bármilyen önkéntes közösség, legyen az szellemi vagy emberi, négy lényeges elemmel fog rendelkezni, amelyek fontosak a közösség kiformálásában. Ez természetét tekintve egyik vagy másik csoportnál változó, de mind jelen lesznek ilyen vagy olyan formában és elsődleges meghatározó tényezői lesznek egy csoport végső természetének, megjelenési formájának és működési módjának. Ezt a négy alapelemet nevezem egy csoport „kiformáló magjának”, amelyek a következők:

1. “Vonzás-középpont”

Ez a legfontosabb dolog, személy, ami az embereket egy csoporthoz vonzza és összetartja. Ez az, ami a csoportot kezdetől fogva vonzza, és összetartja: ez a létezésének fő oka.

2. “Megkülönböztető azonosító”

Ez az, ami a csoport eltérő tulajdonságát jelzi, megkülönböztetve azt minden más közösségtől. Ez a megkülönböztető azonosító nagyon gyakran a csoport „vonzás-központjától” származik és/vagy valami lényeges, jellemző dolgot mond el a csoportról.

3. “Létesítési alap”

Ez az, ami alapvetően létrehozza, egyesíti és meghatározza a csoportot. Hat alapvető kérdés létezik, aminek megválaszolása meghatározza a csoport alap természetét, megjelenési formáját és működési módját: ki?, mit?, mikor?, hol?, miért?, és hogyan? A hat kérdésre adott ismert és elfogadott válasz a forrása a „létesítési alapnak”, amire a csoport felépül.

4. “Vezetési alapelv”

Ez azt az alapelvet jelenti, ahogyan egy csoport vezetése működik. Ez az alapelv határozza meg, hogyan történik a csoport vezetése: hogyan hoznak döntéseket, hol helyezkedik el a hatalom és hogyan foglalkoznak a csoport számára ártalmas emberekkel és dolgokkal. Minden csoport szükségszerűen találkozik ezekkel és magáévá tesz néhány „vezetési alapelvet” a vezetés működtetése érdekében.

Minden létrehozott csoport „kiformáló magja”, tehát, egy “vonzás-középpontból”, egy “megkülönböztető azonosítóból”, egy „létesítési alapból” és egy „vezetési alapelvből” áll. Ez az a négy „kiformáló tényező”, ami szerint, és ami körül egyesülve minden önkéntes közösség létrejön. Bármilyen „alakot” is vesz fel a “kiformáló mag” a körülötte kifejlődő “bonyolult – kölcsönhatáson alapuló - rendszer” annak természete és “megjelenési formája” szerint formálódik ki. Ahogyan ebben a sorozatban azt korábban már közzétettük, ha egyszer a “bonyolult – kölcsönhatáson alapuló - rendszer” létrejön, az „körbevéve lezárja” a “kiformáló mag” „megjelenési formáját”, ami létrehozta azt. Ezért a későbbiek folyamán a „kiformáló mag” bármilyen változása az őt körülvevő “bonyolult – kölcsönhatáson alapuló - rendszer” ellenállásába ütközik.

Ez az alaptermészete annak ahogyan létrejön, fejlődik és kiformálódik egy csoport.

Ha az Eklézsiát nézzük, ott ugyanezt látjuk. Amikor az Eklézsia helyi kifejeződése Isten örök terve szerint létesítésre kerül, Krisztusnak van elsősége minden dologban. (Kol.1:18) Ezért az Újszövetségben azt látjuk, hogy az apostolok olyan helyi gyülekezeteket létesítettek, ahol Krisztus

1. A “vonzás-középpont”

Krisztus az elsődleges cél, szenvedély és személy, aki körül egybegyűlik a gyülekezet. Elsősorban Ő vonzza és tartja egyben a Gyülekezetet: Ő a fő oka a gyülekezet létezésének.

2. A “megkülönböztető azonosító”

Krisztus jelzi a gyülekezet eltérő tulajdonságát, megkülönböztetve azt minden más emberi közösségtől a földön. A Gyülekezet az Ő nevéből van elnevezve, ami összhangban van a gyülekezet “vonzás-középpontjával” és kifejezi azt is, hogy mi a leglényegesebb a gyülekezet eredetét, létrejöttét és célját illetően.

3. A “létesítési alap”

Krisztus az egyetlen, aki létrehoz, egyesít és meghatároz egy Gyülekezetet a saját személye és munkája által. Ő Isten mindenre kiterjedő válasza az alapvető kérdésekre: ki?, mit?, mikor?, hol?, miért? és hogyan? az Eklézsia természetét, kifejezési formáját és működési módját tekintve.

4. A “vezetési alapelv”

Krisztus az alapelv, ahogyan a gyülekezet vezetése történik. Az Ő főségén keresztül valósul meg az eklézsia vezetése, a döntések meghozatala, Ő képviseli a hatalmat és Ő határozza meg hogyan foglalkozzanak a gyülekezetre káros emberekkel vagy dolgokkal.

Ez tehát az Eklézsia „kiformáló magja”, ami Isten örök terve szerint kerül kialakításra. Krisztus maga ennek a “vonzás-középpontja”, “megkülönböztető azonosítója”, “létesítési alapja”, és “vezetési alapelve” (azaz a középpont, a megkülönböztető azonosító, az alap és a fej.) Amikor a helyi gyülekezet Krisztus szerint e négy szempont figyelembevételével jön létre és válik egységessé minden szempontból, akkor Isten terve szerint növekszik és fejlődik. Az a “bonyolult – kölcsönhatáson alapuló - rendszer”, ami kifejlődik e körül a “kiformáló mag” körül az Krisztus természetét és alakját veszi fel, és végső soron az eklézsián belül „körbevéve lezárja ” Krisztus - e négy alapvető szempont szerinti - természetét és „megjelenési formáját”. Ha a későbbiek folyamán megkíséreljük ezt a Krisztus által létesített „magot” megváltoztatni az a Krisztus létesítette „bonyolult környezeti rendszer” ellenállásába ütközik. Ez az, ahogyan az eklézsia alapvetően formálódik, fejlődik és létrejön Isten örök terve szerint.

Ezen egyszerű magyarázat alapján rendelkezünk tehát a Gyülekezet lényegét kifejező mintával Isten örök terve szerint. Krisztus maga az, aki a középpont, a legfőbb és mindenre elegendő, mint a Gyülekezet egyedüli középpontja, legfőbb azonosítója, egyedüli alapja és elvitathatatlan feje. Az Eklézsia egész élete, működése és formája -

figyelembe véve annak természetét és kifejeződését - Krisztusnak e négy lényeges szempontja szerint kerül létesítésre. Ennek a Krisztus központú mintának a *lényege* az, hogy a Gyülekezet kezdetben rendelkezett azzal, de később elveszítette.

A Krisztus központú eredeti céltól való elmozdulás a Gyülekezet számára a hitehagyás gyökere, amint azt a 4. részben megtárgyaltuk. A **helyreállítás gyökere** tehát az eredeti Krisztus központúság visszaállítása a Gyülekezet számára!

A helyreállítás gyümölcse

Miután meghatároztuk a „helyreállítás gyökerét”, az is fontos, hogy meghatározzuk a „helyreállítás gyümölcsét”. Krisztus jellemének, szolgálatának és munkájának sok különböző szempontját lehetne itt részletezni, mivel a helyreállított Eklézsia teljes “bonyolult – kölcsönhatáson alapuló – rendszere” meg lesz töltve Krisztussal és Krisztus teljességének kifejeződésével. Krisztus gyümölcseinek megszámlálhatatlan szempontja azonban beazonosítható lesz a négy fő jellemző által. Valójában ezek a tulajdonságok jellemzik az egész „fát”, a gyökértől a gyümölcsig. Amikor Krisztus helyreállításra kerül, mint a fa gyökere (azaz, mint annak „kiformáló magja”), az egész fa láthatóvá teszi Krisztus négy lényeges tulajdonságát: az *egységet, a teljességet, a tisztaságot és a kiegyensúlyozottságot*. Ezek természetes módon ki fognak fejlődni Krisztusnak, mint az Eklézsia valódi középpontja, azonosítója, alapja és feje újra a középpontba állítása eredményeként. Ez az, amit úgy fogok meghatározni, mint a **helyreállítás gyümölcsét**. (Mind a négy kikövetkeztethető Pálnak a Krisztus Teste teljességével ékeskedő kor mértékéről szóló leírásából az Efézus 4:13-17-ben, és máshol.)

Gyümölcstelen – ill. gyümölcstermő módszer

Ahhoz, hogy megértsük Istennek a helyreállításra vonatkozó módszerét, életbe vágóan fontos különbséget tenni a “*helyreállítás gyökere*” és a “*helyreállítás gyümölcse*” között. Ennek a két szempontnak az Isten emberei részéről történő összekeverése sok kudarcot okozott a múltban, amikor a Krisztus Egyházának helyreállításához vezető utat keresték. Ezek világos megértése által képesek leszünk jobban megérteni az Isten szerint való helyreállítás teljesebb útját, amely életet adó lesz a Gyülekezet előre haladása szempontjából.

Tény, hogy két út létezik, amit követni lehet a helyreállítást illetően ... egyik **gyümölcstelen** a másik pedig **gyümölcstermő**.

A helyreállításra törekvő mozgalmak többsége - végig a történelem során - tragikus módon az előző utat követte. Ez népszerűbb, kevésbé költséges és végül megadja magát a hitehagyás alapvetően hibás folyamatának. (Ezt a korábbi részben már érintettük, de a későbbiekben még részletesebben fogok vele foglalkozni.)

A **gyümölcstelen módszer** a „gyümölcsre” koncentrálna és közben figyelmen kívül hagyja a „gyökeret”. Ez a természetes, emberi módszer, mivel a gyümölcs sokkal

szembetűnőbb és láthatóan értékesebb az emberek számára, mint a gyökér. Ezért tudatosan és ösztönösen a gyümölcsre és nem a gyökérre koncentrálnak. Láthatóan sokkal kevesebbe kerül bizonyos gyümölcs-problémákat orvosolni, mint kijavítani az egész rendszer gyökér-problémáját. A mozgalmakra ezért mindenhol inkább a gyors előrehaladást ígérő valamilyen gyümölcs-problémára való koncentráció volt a jellemző, minthogy a gyökérre koncentrálnak.

Ha közelebbről megvizsgáljuk a különböző helyreállítási mozgalmakat a történelem során látható, hogy valamilyen szempont szerint a „helyreállítás gyümölcsére” összpontosítottak, azaz a keresztyén *egység*, a szellemi *teljesség*, tanbeli kérdések, személyes vagy gyülekezeti *tisztaság* és/vagy a szellemi kiegyensúlyozottság néhány szempontját helyezték a középpontba. A mozgalom fő célja volt a “vonzás-középpontjuk” és az segítette kifejezni a “megkülönböztető azonosítójukat”. (Gondoljunk a “Szentség mozgalomra”, a “Pünkösdi mozgalomra”, a “Gyógyító mozgalomra”, a “Hit mozgalomra”, az “Ökumenikus mozgalomra”, a “Gyülekezet növekedési mozgalomra”, és hasonlókra...)

Ezek a mozgalmak nem foglalkoztak azonban a gyökér (“kiformáló mag”) kérdésével, hanem az általuk keresett „újbor” tartalmát a „régie tömlő” valamilyen formájába öntötték bele. A „létesítési alapjuk” és “vezetési alapelvek” ezért az általánosan elterjedt „helyettesítő” rendszert változatlanul hagyta. Ez egy olyan „kiformáló magot” eredményezett számukra, amely egy bizonyos „gyümölcsöt” állított a középpontba. Az határozta meg az azonosságukat KRISZTUS helyett, mint egyedüli középpontot és legfőbb azonosítót és valami más meghatározó alapot és vezetési alapelveket vettek fel, KRISZTUS az egyedüli alap és kétségbe vonhatatlan fej helyett. Jóllehet láthatóan radikális lépéseket tettek előre a Gyülekezet előző kifejeződéséhez képest, azok azonban mégis csak egy „fiatalító műtétnek” bizonyultak az idős Krisztust-helyettesítő „asszonyon”. A rendszer valódi *gyökereit*, amelyek rossz *gyümölcsöt* teremtek, megpróbálták állandóan úgy figyelembe venni, mintha azok az új „fa” „gyökerei” lennének. Csupán idő kérdése volt, hogy a „hitehagyás gyümölcsének” egy új formája mikor kezd megteremni a fa ágain. Ez elkerülhetetlen volt!

A helyreállítási törekvéseknek ez a „gyümölcsre” koncentráció módszere sokszor ismétlődött a történelem során, és bebizonyította önmagáról, hogy alapvetően hibás és ***gyümölcstelen módszer***.

Ha felismerjük a “gyümölcs” és „gyökér” - probléma közötti különbséget, akkor világosan megérthetjük, hogy miért van ez így.

Jézus mondta:

“Gyümölcseikről ismeritek meg őket. Vajon a tövisről szednek-e szőlőt, vagy a bojtórjáról fügét? Ekképpen minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem. Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt; romlott fa sem teremhet jó gyümölcsöt. Minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik és tűzre vetetik.” Máté 7:16-19

Hasonlóképpen azt is mondta:

„Vagy legyetek jó fák, és teremjeteK jó gyümölcsöt, vagy legyetek romlott fák, és teremjeteK romlott gyümölcsöt; mert gyümölcseRől ismerik meg a fát.” Máté 12:33

Valójában ez lesz az egyetlen igazi és maradandó helyreállítás. A helyreállítási törekvés **gyümölcstermő módszere** ezért radikális módon a fával kell, hogy foglalkozzon, a *gyökereknél* kezdve. Csak akkor lesz a fa gyümölcse KRISZTUS és lesz helyreállítva Isten eredeti és végérvényes szándéka szerint az Eklézsia, ha a „gyökerének”, azaz “kiformáló magjának” mind a négy lényeges eleme egyszerűen és kizárólagosan KRISZTUS!

Ezért minden fáradozásnak elsősorban arra a radikális helyreállításra kell irányulnia, hogy KRISZTUS elfoglalja a méltó helyét, mint az Eklézsia egyedüli *középpontja*, legfőbb *azonosítója*, egyedüli *alapja* és kétségbevonhatatlan *feje*. Mind a négy terület tökéletes – kompromisszummentes - összhangba kell, hogy kerüljön KRISZTUS központúságával, a legfőbb és mindenre elegendő voltával, hogy az egész fa teljesen összhangba kerüljön Isten örök tervével és akkor meg fogja teremni KRISZTUS minden gyümölcsét *egységben, teljességben, tisztaságban* és *kiegyensúlyozottságban*. Ez az egyedüli gyümölcstermő helyreállítási módszer.

Egy radikális visszatérő maradék

A helyreállításnak ez a folyamata sokkal több energiát igényel, mint a hitehagyás. A hitehagyás ebben a bukott világban a dolgok természetes folyása szerint megy végbe. Ez nem igényel több erőfeszítést, mint egy csónaknak eloldani a horgonykötelét a kikötőben, és hagyni hadd sodródjon. A helyreállítás ezzel szemben állandó ár elleni úszás; állandó hegymenet; újjáépítés állandó ellenállás közepette; nagy erő kifejtés egy pszichológiai és szociológiai „bonyolult – kölcsönhatáson alapuló - rendszer” ellenében. Ez valóban Isten munkája, aki bátor férfiakat és asszonyokat hívott el, hogy vele együtt munkálkodjanak ebben.

Luther Márton a maga idejében azt mondta: *“Tanuljátok meg tőlem, hogy milyen nehéz dolog megszabadulni azoktól a tévedéseinktől, amiket az egész világ megerősít, ami hosszú időn keresztül szokásunkká vált.”*

Luther Márton az élő példa, pedig nem is foglalkozott radikális módon a meglévő gyülekezeti felépítmény teljes “kiformáló magjával”! Ilyen tekintetben az anabaptisták sokkal radikálisabbak voltak és elviselték az üldözés vérfürdőjét és a mártírságot a katolikusok és a protestánsok részéről egyaránt.

A valóság az, ha egyszer a vallásos mozgalom vagy rendszer “kiformáló magja” létesítésre kerül és a “bonyolult – kölcsönhatásokon alapuló - rendszer” olyan mértékben kifejlődik, hogy “körbevéve lezárja” azt, akkor gyakorlatilag lehetetlen a mozgalom vagy rendszer számára, hogy valaha is radikálisan megváltozzon. A magból

kifelé irányuló változás erőteljes ellenállásba ütközik az azt körülvevő bonyolult rendszer nagy szilárdsága miatt és a körülvevő bonyolult rendszerből befelé irányuló változás szintén erős ellenállásba ütközik a létesítésre került mag részéről, ahol a hatalom alapja van. Ez a megtapasztalható kétirányú ellenállás nem csupán a kialakult társadalmi szerkezetből adódik, hanem a kialakult pszichológiai gondolkodásmódból is, ami a hagyomány alattomos és mindenhol jelen lévő ereje által mindkét irányban működik.

Van néhány lehetőség azok számára, akik a hitehagyás gyümölcsét megtapasztalva úgy döntöttek, hogy megmaradnak egy mozgalom vagy rendszer keretein belül. Beazonosítottam ezeket és a következő fő embercsoportokat különböztettem meg:

- “Beletörődők”

Ők azok, akik elfogadják a helyzetet olyannak amilyen, úgy gondolnak arra, hogy nem tudják azt megváltoztatni, gyakorlatiasan az elvégzett jó dolgokra néznek és feltételezik, hogy Isten valami módon megáldja azt, és ez számukra azt is jelenti, hogy helyesli azt. A legkényelmesebb és legnépszerűbb ehhez a csoporthoz tartozni.

- “Ébredési vezetők”

Ezek az emberek úgy érzik, hogy a valódi probléma csak az, hogy Isten Szelleme és ereje nem működik eléggé az ő rendszerükön belül. Állandóan „ébredésről” prédikálnak és azért imádkoznak (azaz, hogy Isten öntse ki az “új borát” a “régie tömlőjünkbe”). Ez a megközelítés azonban sohasem foglalkozik a mögöttes, mélyebb okokkal (a „gyökérrel”), hogy mindenek előtt miért van a közösség kiszáradt állapotban. Amíg radikális módon nem foglalkoznak ezzel fenn fog maradni vagy gyorsan visszatér a halál állapota egy rövid ideig tartó “meglátogatás” után.

- “Reformátorok”

Ők azok, akik megcsillogtatják a rendszer megreformálhatóságának reményét felülről lefelé vagy alulról felfelé vagy mondhatjuk úgy is, hogy belülről kifelé vagy kívülről befelé. Ha a változások valóban megtörténnének, azok mindig csak részlegesek és általában rövid ideig tartók lesznek a “kiformáló mag/bonyolult – kölcsönhatáson alapuló – rendszer” szerkezetének rugalmas természete miatt.

Más csoportok kijönnek a rendszerből, de ugyanannak részeként új intézményes vagy “organikus” lehetőségeket keresnek. Ezek a csoportok következőképpen osztályozhatók: “revizionalisták”, “reakciósok”, “lázadók”, “menekültek” és “pusztában élő hívők”. Mindegyik csoport a hitehagyás problémájára adott sajátos válasz. Amint azt a 4. részben is megtárgyaltuk ezek a csoportok lényegében reakciójuk természetét tekintve gyógyszer keresnek a hitehagyás gyümölcseire anélkül, hogy radikálisan annak gyökerével foglalkoznának. Végül ismét állandósítják a problémát mindenhol. (Lásd még a [“Lázadók, menekültek és egy visszatérő maradék”](#) című írást)

A hagyomány pszichológiai és szociológiai ereje olyan mértékű vakságot okoz, és olyan mértékben megkötöz, hogy a legtöbben az alapvető elemeket magától értetődőnek tekintik és sohasem mernek komolyan arra gondolni, hogy egy létrehozott törvényes „gyülekezet” lehet Biblia ellenes, ugyanis természetét tekintve az inkább helyettesítő, mint a lényegét - azaz KRISZTUST - kifejező.

Azokat, akik ki mernek jelenteni ilyet, azokra úgy tekintenek, mint lázadók, eretnekek vagy még rosszabb. Ahogyan Dresden James mondta: *“Amikor a hazugságoknak egy jól becsomagolt sorozatát fokozatosan adagolják több nemzedék sokasága számára, az igazság teljesen ostobaságnak és annak szószólója egy dühöngő örültnek fog tűnni.”*

Isten terve és programja azonban az, hogy felismerve a gyökér-szinten történt hitehagyás problémáját felemeljen egy utolsó csoportot, egy radikális „visszatérő maradékot”. Ők azok, akik készek elhagyni a jelenlegi zavaros (babiloni) rendszert és visszatérni az Isten által rendelt „földre”, Isten eredeti terve szerint újra lefektetni az ősrégi alapokat és felépíteni Isten Házát. Ez az egyetlen mód a „fa” szempontjából, hogy az „jól” legyen helyreállítva; a gyökerétől kiindulva felfelé. Ezzel az utolsó csoporttal akarja Isten a teljes és végső helyreállítást véghezvinni.

Hagyomány és helyreállítás

A kérdés az, hogy mit lehet kezdeni a meglévő megszámlálhatatlan hitehagyott vallási rendszer „bonyolult – kölcsönhatásokon alapuló – rendszerének” óriási tömegével és az összes ember által életre hívott hagyománnyal? Hogyan fog ez a visszatérő maradék megküzdeni a hosszú idő alatt felhalmozódott romhalmazzal és zűrzavarral, hogy újra létrehozza az eklézsiában KRISZTUS “kiformáló magját”?

Humoros, de úgy gondolom, hogy ez elsősorban és te gondolnád ezt? a „hagyomány” ereje által fog megtörténni!

Ahogyan a Biblia ellenes hagyományok az elsődleges hajtóerő a hitehagyás folyamatának előrehaladásában (mint azt a 4. részben megtárgyaltuk), éppen úgy a biblikus hagyományok lesznek az elsődleges hajtóerő a helyreállítás folyamatában. A biblikus hagyományok abból az elgondolásból származnak, hogy KRISZTUS az Ő jogos helyét foglalja el minden dologban és azok erőteljes módon munkálkodjanak, hogy biztosítsák és megőrizték azt a helyet egyedül KRISZTUS számára. Ezek azok az apostoli és prófétai tanítások és gyakorlatok, amelyek átadásra kerültek számunkra a Szentírásán keresztül és megvalósulnak a Szent Szellem ereje által.

Végső soron az igazi probléma a Gyülekezettel kapcsolatban nem az, hogy régi hagyományok tapadnak hozzá, hanem hogy meghonosítanak emberek által létrehívott hagyományokat és ugyanakkor sikertelen az összes legrégebbi hagyomány - az apostoli hagyományok - meghonosításában. Minden biblikus hagyomány meghonosítása ki fogja szorítani azokat a Biblia ellenes hagyományokat, amelyek szolgásként kényszerítették a Gyülekezetet közel két ezer éven keresztül. Ha ezeket az

apostoli hagyományokat hűségesen gyakorolnák, akkor nem lenne hely Biblia ellenes hagyományok befogadására, hogy azok meggyökerezzenek. Ahogyan Isten most azon munkálkodik, hogy helyreállítsa népe maradékát az eredeti minta szerint, úgy fog cselekedni ezeknek a régi biblikus hagyományoknak a helyreállításával is, hogy azok által gyökerestül kiirtsa és kiszorítsa a Biblia ellenes (“helyettesítő-plántákat”), amelyek olyan sok időn keresztül uralkodtak a Gyülekezetben.

Bármennyire is szeretném hinni, hogy ez a teljes helyreállítás meg fog történni a keresztyénségen belül létrejött mozgalmakon és rendszereken keresztül, a hagyomány ismert pszichológiai és szociológiai ereje és a “kiformáló mag” és „bonyolult – együttműködésen alapuló – rendszer” összekapcsolódó természetének dinamikája miatt, az teljességgel lehetetlen. Sokkal inkább összhangban van a Bibliai példákkal és tanításokkal az, hogy Isten el fog végezni egy munkát az egyének szívében és kihívja őket ezekből a hitehagyott rendszerekből. A „pusztában” történt próbák és megtisztítás ideje után (hogy a „rendszer” is kijöjjön belőlük), ezeket az embereket fogja Isten használni, hogy élő bizonyságok legyenek arra, hogy a kezdetektől fogva KRISZTUS az egyedüli alap, a megmásíthatatlan középpont és a legfontosabb minden dologban.

Azokhoz a biblikus hagyományokhoz kell a legerősebben és leghűségesebben ragaszkodni ennek a visszatérő maradéknak, amelyek apostoli tanítások és gyakorlatok, amelyek megalapozzák KRISZTUST, mint középpontot, a legfontosabbat és mindenre elegendőt minden dologban a Gyülekezeten belül és annak érdekében. Ez a maradék különös módon fog vágyani arra, hogy magáévá tegye azokat az eredeti hagyományokat, amelyek megalapozzák Krisztust, *a lényegét*, mint a Gyülekezet “kiformáló magját”.

A minden dologban Krisztus középpontúságáról és legfelsőbb voltáról szóló apostoli tanításokat és gyakorlatokat kell rendszeresen tanítani és hűségesen gyakorolni mindenféle gyakorlati módon. Ő a gyülekezet “vonzás-középpontja”, a központi cél, szenvedély és személy, aki egyesíti a gyülekezetet. Ő kell, hogy legyen az, aki elsődlegesen vonzza, együtt tartja és a fő oka a gyülekezet létezésének. Ő kell, hogy legyen az egyetlen, aki körül a gyülekezet összegyűlik, mint a gyülekezet életének központi magja. Őreá, mint a legfontosabbra kell, hogy minden tanítás és dicsőítés irányuljon. Krisztus kell, hogy legyen az eklézsia egyedüli *középpontja!* Minden szektás “vonzás-középpont” - bármilyen formában került is létesítésre - ki kell, hogy kerüljön a „vonzás-középpontból” és Krisztus tiszteletét támogató, másodlagos dologgá kell, hogy váljon.

A Krisztusról szóló apostoli tanításoknak és gyakorlatoknak a Gyülekezet tökéletes azonosítójaként kell szolgálniuk, rendszeresen tanítva és gyakorlati módon kifejezve azt. Krisztus és nem más másodlagos azonosító kell, hogy jellemezze a Gyülekezetet, mint megkülönböztető azonosító, megkülönböztetve a gyülekezetet minden más emberi közösségtől a földön. Krisztus és nem más szektás azonosító kell, hogy a “megkülönböztető azonosítója” legyen az eklézsia ön-azonosságának és hitvallásának, hogy kik is ők valójában. Krisztus, mint a legfőbb egyesítő *azonosító*, ki kell, hogy

szorítson a Gyülekezetből minden másodlagos, szektás neveket, címkéket, címeket, felekezeteket, leírásokat, hitvallásokat és hasonlókat.

Azokat az apostoli tanításokat és gyakorlatokat, amelyek arról szólnak, hogy Krisztus az Eklézsia egyedüli alapja, aki egyedül, az Ő személye és munkája által létesít, egyesít és meghatározza a gyülekezeteket, rendszeresen tanítani kell a Gyülekezeteknek és alkalmazni azokat a gyakorlatban. A gyülekezet természetének, formájának és működésének minden alapvető szempontjára - ki?, mit?, mikor?, hol?, miért?, és hogyan? – meg kell találni a mindenre elegendő *választ és forrást* Krisztusban. Sajátos kifejezési móddal létesített minden szektás “létesítési alap”, ami emberi elképzelés és alkalmazás a Gyülekezet létesítésére, egyesítésére és meghatározására, elutasításra kell, hogy kerüljön helyreállítva Krisztust, mint egyedüli alapot mindenféle pótlékok és kiegészítők nélkül. Isten örök terve szerint KRISZTUS kell, hogy legyen az egyedüli *alap* a Gyülekezet minden egyes helyi kifejeződése számára.

KRISZTUSRÓL, mint az Egyház és a gyülekezetek kizárólagos és működő fejről szóló apostoli tanításokat és gyakorlatokat rendszeresen tanítani és gyakorolni kell, hogy azok a gyakorlatban valósággá váljanak. Krisztus fősege magában foglalja azt a “vezetési alapelvet”, ahogy minden gyülekezet vezetése megvalósul, ahogyan a döntések megszületnek, ahol a hatalom elhelyezkedik, és ahogyan a gyülekezet szempontjából káros embereket és dolgokat kezelik. Minden másodlagos, helyettesítő “vezetési alapelvet”, amit emberek alkalmaznak a Gyülekezet sajátos kifejeződése érdekében, keresztre kell adni és engedelmeskedni Krisztus szuverén hatalmának és működő vezetésének. Krisztus kell, hogy legyen a kizárólagos *feje* a Test minden gyülekezetének, az Egyháznak.

Ezeknek a „biblikus hagyományoknak” a felismerésén és visszaállításán keresztül, KRISZTUS visszaállításra kerül a jogos helyére az Eklézsia maradékának kifejeződésében. A “gyökér”, azaz minden egyes helyi gyülekezet “kiformáló magja”, így Isten örök terve szerint kerül létesítve. Ennek eredménye „jó fa” lesz, ezért annak gyümölcse is „jó” gyümölcs lesz. Ez létre fogja hozni a gyülekezet mennyei „DNS”-ét, így az a “fa” „organikus módon” fog teremni az Isteni minta szerint. Az a „bonyolult – kölcsönhatáson alapuló – rendszer”, ami természetes módon kifejlődik összhangban lesz KRISZTUSSAL és elkezd megmutatni KRISZTUS teljességének minden gyümölcsét. Ez „be lesz zárva” a „kiformáló magba” és így védi meg a „fa” a „gyökerét”. Az egész „fa”, ahogyan nő és fejlődik, meg fogja mutatni a „helyreállítás gyümölcseinek” teljes kifejeződését minden tekintetben: *egység, teljesség, tisztaság és kiegyensúlyozottság*. Az így létesített maradék Eklézsia állni fog, mint az „élet fája” a nemzetek számára, bizonyágként Isten tökéletes tervére az Ő fiában a kor végén.

Zárszó

Ez tehát a hagyomány helyének és erejének az áttekintése, az Egyház végidőbeli helyreállításával kapcsolatban. Sokkal többet lehetne mondani erről a folyamatról, de ez elég lehet ahhoz, hogy bemutassa a „helyreállítással kapcsolatos elgondolás”

lényegét, amely által minden baj nélkül, biztonságosan követni tudjuk az Urat ezekben a végső napokban.

Befejezésül szeretném elmondani, hogy jóllehet ez a folyamat elsődlegesen egy közösségi, testületi szempontból került leírásra, de először és mindenekelőtt egy személyes, egyéni szinten kezdődik el. Mielőtt Krisztus létesítésre kerülhet egy Eklézsia testületi kifejeződésében annak “kiformáló magjaként”, azt megelőzően Ő elülteti azt az Ő népe szívébe egyénileg, mint az ő személyes “kiformáló magjukat”.

Ezért megkérdezlek téged ...

KRISZTUS az egyedüli, legfőbb középpont a szívedben, vagy egyéb másodlagos dolgok?

KRISZTUS a legfőbb azonosító számodra, vagy egyéb tényezőkre és közösségekre tekintesz, amik meghatározzák, hogy ki is vagy valójában?

KRISZTUS az egyedüli alapod, vagy kisebb mértékben világi alapelvekben vagy ember-alkotta dolgokban bízol, hogy azok *hozzák létre, egyesítsék és határozzák meg*, ki is vagy valójában?

KRISZTUS az egyedüli fej számodra, vagy magadra és másokra tekintesz, hogy leginkább azok irányítsák az életedet?

Isten vágya az, hogy KRISZTUS az egyének szívében és életében, mint az ő belső “kiformáló magjuk” az Ő végső vágya és terve szerint létrejőjön. Krisztus munkálkodik azon, hogy „jó fává” tegyen bennünket, a „gyökértől” kezdve felfelé, hogy megteremhessük a „helyreállítás gyümölcseinek” teljességét, egy olyan életet, aminek jellemzői a *személyes becsületesség, a szellemi teljesség, az erkölcsi tisztaság és a teljes élet kiegyensúlyozottsága*. Akkor és csakis akkor leszünk alkalmas edények Isten végidőbeli célja számára az Eklézsia helyreállítására!

Bárcsak Isten felemelne egy ilyen csapatot ezekben az utolsó napokban!

Bárcsak veled vagy velem kezdődhetne el!

Szeretettel David

Fordította: Abonyi Sándor